

Arrest

nr. 54 516 van 18 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE COTTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 5 april 2010 het Rijk binnen en diende op 6 april 2010 een asielaanvraag in. Op 17 augustus 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen, bezit u de Ethiopische nationaliteit, bent u geboren op 22 januari 1985 (Ter 14, 1977 Ethiopische Kalender (hierna EK)) te Addis Abeba en bent u Amhaars van etnische afkomst.

Op een dag stelde uw vriendin Hiwot u voor aan Zewdu Kebede, een vriend van haar. Deze man verkrachtte u diezelfde dag en u werd zwanger. Uw moeder was boos omwille van wat u deed en u trok in bij Zewdu Kebede. Op 23 november 2002 (Khedar 14, 1995 EK) beviel u van uw zoon, Kaleab Zewdu. Zewdu Kebede mishandelde en verkrachtte u herhaaldelijk. Na bemiddeling tussen de ouders van Hiwot en uw moeder, kon u in december 2007 – januari 2008 (Takhsas 2000 EK) weer bij uw moeder intrekken. Sindsdien vernam u niets meer van Zewdu Kebede die uw zoon Kaleab Zewdu meenam. Veertien dagen later legde u klacht neer tegen hem bij de politie. Deze zond hem een convocatie, maar hij bleek reeds te zijn verhuisd.

Sinds september 2008 – september 2009 (2001 EK) werd u lid van het 'Female Students Committee' in de school 'Kokebe Tsebehay' waar u les volgde. Dit comité bepleitte vrouwenrechten door pamfletten uit te delen en door voorstellingen op school te geven. De voorzitter van het Female Students Committee – Alemitu Abebe – informeerde het comité over de zaak 'Birtukan Mideksa' (een politica van de partij Unity For Democracy and Justice (hierna UDJ)). Alemitu Abebe overtuigde de leden van het Female Students Committee ervan om handtekeningen te verzamelen voor een petitie voor Mideksa's vrijlating. Verder hielden jullie een kaarswake voor haar, droegen jullie petjes en T-shirts met haar afbeelding erop en deelden jullie pamfletten met daarop de eis voor haar vrijlating uit. Op 26 februari 2010 (Yakatit 19, 2002 EK) arresteerden politieagenten Alemitu Abebe. Toen u op 4 maart 2010 (Yakatit 25, 2002 EK) terug thuis kwam van school, informeerde uw moeder u over het feit dat de politie een convocatie kwam afgeven voor u. U vluchtte onmiddellijk naar uw oom Kebede Tadesse te Nazareth. U vernietigde er het bewijsmateriaal dat u linkte aan de steuncampagne voor Birtukan Mideksa. Vier dagen later vertrok u van Dila – via Moyalle – naar Nairobi – Kenia.

In Kenia werd u gedurende zesentwintig dagen opgesloten in het huis van de mensensmokkelaar Mustafa. Deze man verkrachtte u herhaaldelijk. Uiteindelijk vloog u op 4 april 2010 (Magabit 26, 2002 EK), van Kenia naar Nederland. Op 4 april 2010 (Magabit 26, 2002 EK) kwam u in België toe, waar u op 6 april 2010 een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u vervolging vreest door de Ethiopische overheid, omdat u niet inging op de convocatie die ze naar u zonden, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

U gaf aan dat u in september 2008 – september 2009 (2001 EK) lid werd van het 'Female Students Committee' in de school 'Kokebe Tsebehay' waar u les volgde. Dit comité bepleitte vrouwenrechten door pamfletten uit te delen en door voorstellingen op school te geven (gehoor CGVS, p.5). Toen u gevraagd werd welke activiteiten u deed voor het 'Female Students Committee', gaf u aan dat u hielp bij meetings met de subcomités, dat u studenten aanzette om hun ouders mee te brengen naar de evenementen op school en dat u tickets verkocht die inkomsten binnenbrachten voor het comité. Toen u gevraagd werd of u nog andere zaken deed voor het 'Female Students Committee', gaf u aan dat dit de enige zaken waren die u in de school deed (gehoor CGVS, p.6).

Verder gaf u aan dat de voorzitter van het Female Students Committee – Alemitu Abebe – het comité informeerde over de zaak 'Birtukan Mideksa' (een politica van de partij UDJ) en dat ze de leden van het Female Students Committee ervan overtuigde om handtekeningen te verzamelen voor een petitie voor Mideksa's vrijlating (gehoor CGVS, p.8). U en de andere leden van het Female Students Committee hielden een kaarswake voor Birtukan Mideksa, droegen petjes en T-shirts met Birtukan Mideksa's afbeelding erop en deelden pamfletten met daarop de eis voor de vrijlating van Birtukan Mideksa uit die jullie van Alemitu Abebe kregen (gehoor CGVS, p.9 en p.11). U gaf aan dat jullie deze activiteiten op een verborgen manier deden, omdat zulke activiteiten verboden zijn door de Ethiopische regering (gehoor CGVS, p.9). Toen u gevraagd werd waar Alemitu Abebe de pamfletten vandaan haalde, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.11). U gaf aan dat twee leden van het Female Students Committee eruit stapten, omdat ze het een riskante onderneming vonden omdat het een puur politieke activiteit was en dat u wél wilde verder doen (gehoor CGVS, p.12). Ondanks uw grote engagement voor de zaak van Birtukan Mideksa én uw gestelde risicogedrag, haalde u reeds eerder aan dat u niet stemde tijdens de verkiezingen in mei 2005, omdat u zich er niet voor liet registreren. Toen u gevraagd waarom u dat niet deed, gaf u aan dat u geen interesse had (gehoor CGVS, p.4).

Toen u gevraagd werd wie de huidige chairman van UDJ – de partij van Birtukan Mideksa – is, gaf u aan dat u het niet wist (gehoor CGVS, p.9). Verder wist u niet wanneer UDJ werd opgericht (gehoor CGVS, p.10). Toen u gevraagd werd of Birtukan Mideksa verkozen werd bij de verkiezingen van 1997 EK (mei 2005) gaf u aan dat u niet veel van politiek weet en dat het kan dat ze verkozen werd (gehoor CGVS, p.10).

Bovenstaande onwetendheden betreffende Birtukan Mideksa (en haar partij) ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het feit dat u daadwerkelijk acties ondernam voor de vrijlating van de UDJ politica Birtukan Mideksa en bijgevolg de vervolging die u vreesde te zullen ondergaan omwille van deze activiteiten.

Zelfs al zou u effectief acties ondernemen hebben voor de vrijlating van Birtukan Mideksa, dient te worden opgemerkt dat u de door u aangehaalde vrees voor vervolging, niet aannemelijk maakte.

U verklaarde dat op 26 februari 2010 (Yakatit 19, 2002 EK) politieagenten Alemitu Abebe - voorzitter van het Female Students Committee - arresteerden. Toen u gevraagd werd waarom Alemitu Abebe gearresteerd werd, gaf u aan dat dit was omdat ze jullie 'chairwoman' is en ze jullie informeerde over de problemen die Birtukan Mideksa kende. Toen u gevraagd werd hoe u wist dat dit de reden van haar arrestatie was, gaf u aan dat u het wist omdat u een week later een convocatie kreeg (gehoor CGVS, p.12). Toen de dossierbehandelaar u daarop vroeg wat er in de convocatie stond die u kreeg op 4 maart 2010 (Yakatit 25, 2002 EK), gaf u aan dat er in stond dat ze een interview met u wilden doen en dat u daarom op 5 maart 2010 (Yakatit 26, 2002 EK) moest verschijnen op het politiekantoor van Yeka (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd hoe u daaruit afleidde dat Alemitu Abebe gearresteerd werd omdat ze jullie 'chairwoman' is en ze jullie informeerde over de problemen die Birtukan Mideksa kende, gaf u aan dat dit het enige was dat u kon bedenken toen u de convocatie ontving (gehoor CGVS, p.13). Toen u de vraag werd gesteld hoe de politie van de activiteiten op de hoogte zou moeten zijn, gaf u vaag aan dat jullie activiteiten deden in de studentengemeenschap en dat de twee leden van het Female Students Committee die zich terugtrokken (gehoor CGVS, p.12) misschien informatie gaven (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd waarvan Alemitu Abebe beschuldigd werd, gaf u aan dat u enkel wist dat ze op school gearresteerd werd (gehoor CGVS, p.13). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u slechts giste naar de reden van Alemitu Abebe's arrestatie.

Verder wist u niet of er – buiten Alemitu Abebe – nog iemand gearresteerd werd en wist u niet of de leden van het Female Students Committee, of uw moeder of oom problemen kenden. U belde ook niemand van het Female Students Committee om te informeren wat er gebeurde, omdat u uw leven wou redden en niet aan de anderen dacht (gehoor CGVS, p.13). Men kan van u verwachten dat u zich op alle mogelijke manieren trachtte te informeren over de algemene situatie en de toedracht van de convocatie die u kreeg alvorens te beslissen niet in te gaan op de convocatie. U gaf aan dat u niet inging op de convocatie, omdat dit zéker zou leiden tot gevangenschap, foltering en uiteindelijk de dood (gehoor CGVS, p.13). Toen u erop gewezen werd dat u zélf aangaf dat in de convocatie stond dat men u enkele vragen wilde stellen, gaf u aan dat u daar niet zeker van was. Toen u gevraagd werd waarover de politie u vragen wou stellen, gaf u aan dat u het niet wist. Toen de dossierbehandelaar u erop wees dat het misschien in verband met Zewdu was (u legde immers klacht neer tegen hem bij de Yeka Subcity Police waarop hij – zonder succes – geconvoceerd werd) gaf u aan dat u er niet zeker van bent (gehoor CGVS, p.14). Uit bovenstaande blijkt duidelijk dat u slechts giste naar de reden waarom u een convocatie ontving, zeker nu het zeer goed mogelijk is dat de politie van Yeka u wilde spreken in verband met de door u bij hen neergelegde klacht betreffende Zewdu. Dat ingaan op de convocatie zéker zou leiden tot gevangenschap, foltering en uiteindelijk uw dood (gehoor CGVS, p.13) werd bijgevolg helemaal niet aangetoond. Dat u zelfs naliet u te informeren over de toedracht van de convocatie die u kreeg (gehoor CGVS, p.13) doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw 'vrees voor vervolging'.

Toen u gevraagd werd of u vanuit België met iemand in Ethiopië contact had, gaf u aan van niet. Toen u gevraagd werd of u trachtte iemand in Ethiopië te contacteren, gaf u aan dat u niet probeerde te bellen - omdat u geen telefoonnummer had - en dat u ook niet probeerde om iemand in Ethiopië te contacteren via andere manieren. Toen u erop gewezen werd dat u een brief naar uw moeder kon schrijven, want dat u eerder in het gehoor het adres waar ze woonde, gaf, haalde u aan dat u haar postadres niet kende (gehoor CGVS, p.4-5). Toen u later gevraagd werd of u reeds initiatief ondernam om contact te leggen – door bijvoorbeeld een telefoonnummer in een gids of op het internet op te zoeken – gaf u aan dat u niet wist hoe u toegang tot internet moest krijgen en dat u geen contactadressen hebt (gehoor CGVS, p.6). Van een kandidaat vluchteling kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij zich op alle mogelijke manieren tracht te informeren over de nasleep van zijn problemen

in zijn land van oorsprong. Dat u naliët dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat in uw en hoofde een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster beroept zich in een enig middel op de “Schending van de artikelen 48, 49, 57/6 en 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; schending van artikel 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953, schending van artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967. goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967, Schending van de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en bij uitbreiding in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoekster kreeg bovendien de kans om in haar vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoekster stelt haar land van herkomst te zijn ontvlucht omdat zij er vervolgd werd omwille van haar politieke activiteiten voor een studentenbeweging genaamd "*Female Students Committee*". De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeksters politieke activiteiten niet kunnen overtuigen gelet op haar vage verklaringen dienaangaande, en zij derhalve evenmin aannemelijk maakt om die reden vervolgd te worden, temeer nu haar voorgehouden politieke vervolging louter hypothetisch is.

3.2. Verzoekster voert aan dat ze geen identiteitsdocumenten kan voorleggen en zij "*met een 'vals' internationaal paspoort [is] gereisd*" en ze "*zelf nooit een paspoort*" heeft gehad. Ze heeft haar Kebele kaart en geboorteakte in Ethiopië achtergelaten. Verzoekster "*gaf een beschrijving van het reispaspoort 'dat in Nederland door de passeur [werd] afgenomen na de grenscontrole. Verzoekster heeft eveneens een reisbeschrijving gegeven, zodat zij al de mogelijke gegevens heeft meegedeeld waarover zij beschikte*".

3.2.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoekster is ertoe gehouden de stukken waarover ze beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoekster meent dat het "*niet aan verzoekster te wijten [is] dat zij geen tastbare documenten heeft die zij kan voorleggen*" terwijl ze niet aantoonde waarom ze haar identiteitsdocumenten die ze "*achter[liet] in Addis Abeba*" (gehoorverslag CGVS, p.6) niet kan verkrijgen. Haar bewering dat ze niet "*beschikt (...) over de mogelijkheid om gelijk wie te contacteren. Zij heeft geen telefoonnummers en beschikt ook niet over het postadres van haar moeder*" is niet ernstig nu bezwaarlijk kan overtuigen dat verzoekster haar eigen ouderlijk adres niet kent. Verzoeksters beweringen wijzen op een manifest gebrek aan medewerking te meer dat evenmin aannemelijk is dat verzoekster geen contactgegevens van familieleden zou hebben of op eenvoudige wijze kan verkrijgen wanneer ze -althans volgens haar verklaringen- wel in staat is contact te leggen met mensensmokkelaars en een illegale reis te organiseren. Verzoekster staat evenmin haar reisweg terwijl zij, aangezien zij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar zij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoekster op vrijwillige wijze iedere controle van haar reisweg onmogelijk en laat ze na aan te tonen wanneer ze daadwerkelijk haar land verliet. Dit tast fundamenteel haar geloofwaardigheid aan.

3.3. Verzoekster meent inzake haar politieke activiteiten dat "*zij steeds duidelijk heeft gemaakt dat de acties die ondernomen werden naar aanleiding van de arrestatie van Birtukan slechts eenmalig waren en dit omdat de voorzitter van het comité hen hiervan overtuigde en zijzelf dit als een mogelijkheid zagen om zich solidair op te stellen ten opzichte van een vrouw die zelf ijverde voor veranderingen in de samenleving. (...) Verzoekster is nooit in politiek geïnteresseerd geweest en haar motivatie om mee de acties ten voordele van Birtukan te steunen waren louter omwille van het feit dat het om een vrouw ging en zij als zodanig haar solidariteit met vrouwen wou betuigen. Indien Birtukan een man was geweest, zou verzoekster zich nooit achter de acties hebben geschaard. Verzoekster heeft dan ook enkel de informatie over Birtukan die door de voorzitter van het comité werd meegedeeld, zoals het feit dat zij een voormalig rechter was die ijverde voor veranderingen in de samenleving en zij uiteindelijk gearresteerd werd. Bij de verkiezingen van mei 2005 had verzoekster genoeg reeds aan haar hoofd. Meer bepaald leefde ze onder het schrikbewind van Zewdu en had ze haar zoontje om voor te zorgen. Aangezien zij geen interesse had voor politiek, heeft zij zich dan ook niet geregistreerd om te gaan stemmen. Daarenboven is verzoekster zich pas beginnen te engageren nadat haar zoon was meegenomen door haar ex-vriend, de autoriteiten geen enkele moeite deden om hem op te sporen en er op haar school een vrouwencomité was. In 2005 was verzoekster zich nog geenszins bewust van al deze zaken.*"

3.3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster haar asielaanvraag steunt op politieke vervolging omwille van haar activiteiten voor een studentenbeweging die opkomt voor vrouwenrechten en in het bijzonder voor haar acties ten voordele van Birtukan. Het is dan ook te verwachten dat indien verzoekster aansluiting zocht bij een oppositiebeweging zij hiervoor een meer dan gewone belangstelling zou tonen. Dit is niet het geval en het verzoekschrift ontkent zelfs meermaals uitdrukkelijk haar politieke interesse en minimaliseert haar engagement waar zij benadrukt dat ze "*genoeg reeds aan haar hoofd had*" en "*zich pas beginnen te engageren [is] nadat haar zoon was meegenomen door haar ex-vriend.*" Daargelaten

de geloofwaardigheid van verzoeksters voorgehouden activiteiten ziet de Raad niet in hoe een jong meisje, dat geenszins bekend is met de politiek van haar land noch hierin geïnteresseerd is en slechts indirect betrokken zou zijn bij een studentenbeweging, een dermate groot gevaar voor de veiligheid van het regime zou uitmaken dat ze hiervoor vervolgd zou worden en ze internationale bescherming moet zoeken. De Ethiopische autoriteiten kunnen immers, zoals de Belgische asielinstanties, slechts vaststellen dat verzoekster onbekend is met de Ethiopische politiek, wat hen bezwaarlijk kan verontrusten. Verzoeksters asielrelaas komt verzonnen voor zodat ook aan de gevolgen hiervan geen geloof kan worden gehecht. Dit klemmt te meer nu verzoekster niet aantoonde dat zij door de politie geïnterviewd werd. Daargelaten dat verzoekster de beweerdde oproeping door de politie niet neerlegt, noch dat ze enige inspanning deed om de achterliggende redenen te kennen, te meer daar ze zelf een klacht neerlegde tegen de vader van haar kind en dus evenmin weet of de politie haar hierover wenst te spreken, kan slechts worden vastgesteld dat de politie het niet nodig achtte haar te arresteren tijdens verzoeksters beweerdde publieke acties bij "*bushaltes en taxi's*". Voorts komt verzoekster niet verder dan het louter herhalen van het voorgehouden asielrelaas, als dusdanig wordt echter geen afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die grondslag vinden in het administratief dossier.

3.4. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en ongeloofwaardigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Van een kandidaat-vluchteling mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, doch werkt dit niet uit in haar verzoekschrift en beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming derhalve op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus.

4.2. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK